

בתי המשפט

034862/06 ת.א.		בית משפט השלום תל אביב-יפו	
07/10/2007		שופט: סובל משה	בפני:
		ת"א	

בעניין: גלעד נרקיס, עו"ד

ע"י ב"כ עוה"ד אלון לב ו/או עדי בר-לב

תובע

נגד

יחזקאל אלישיב

נתבע

פסק דין**העובדות**

1. עובדות המקרה התבררו מעדויותיהם של הצדדים. חלק מהעובדות מוסכם, חלק שנוי במחלוקת וחלקן של המחלוקות כלל לא רלוונטי להכרעה הנדרשת.
כן קיימת מחלוקת פרשנית המתייחסת להסכם שכר הטרחה הכרוכה בשאלת עובדתית ומשפטיות גם יחד.
בשנת 2001 הגיש הנתבע, ללא יצוג משפטי לביהמ"ש המחוזי, תביעה כנגד בנק לאומי לישראל בע"מ (להלן: "**הבנק**") ע"ס 4.5 מליון ₪.
בקשתו של הנתבע לפטור מאגרה נדחתה ולכן העמיד את התביעה ע"ס 100,000 ₪ והתובענה הועברה לביהמ"ש השלום.
2. בשנת 2003 זכה הבנק בפסק דין כנגד הנתבע בסך של כמליון וחצי ₪, והגישו לבצוע בלשכת ההוצל"פ בהרצליה.

סכום החוב, עפ"י דף חשבון למרס 2007 הינו 5,893,184 ₪ (צורף לתצהירו המשלים של הנתבע). סכום החוב בספרי הבנק למועד הסדר הפשרה (ינואר 2006) היה 3,364,440 ₪ (להסדר הפשרה אתייחס בהמשך).

3. הליך משפטי נוסף הקשור לעניינינו מתייחס לבקשה למימוש משכון שהגיש הבנק בקשר לנכס מקרקעין ששיעבד הנתבע לטובת הבנק בשנת 1995.

בשנת 1997 ערך הנתבע הסכם ממון עם אשתו, ממנה התגרש כשנה לאחר מכן, על פיו התחייב להעביר לה את המקרקעין הממושכנים.

גרושתו של הנתבע וילדיו עתרו לביהמ"ש המחוזי להצהיר על זכויותיהם במקרקעין בהיותם סבורים כי זכויותיהם עדיפות על המישכון של הבנק.

4. בחודש אוגוסט 2003 נדחתה התביעה של משפחת הנתבע ועל פסה"ד הגישו ערעור לביהמ"ש העליון.

ביום 19.1.06 דחה ביהמ"ש העליון את הערעור כאשר בסמוך לפני מועד זה חתמו הבנק, משפחת הנתבע והנתבע על הסכם פשרה, כאשר הנתבע עצמו חתם בביהמ"ש העליון לפני הקראת פסק הדין. לגבי הסכם הפשרה אתייחס בהמשך בהרחבה.

הסכם שכר הטרחה

5. בתחילת שנת 2004 החליט הנתבע להמשיך בתביעתו כנגד הבנק באמצעות עורך דין וכך נוצר הקשר שלו עם התובע. התובע הינו עורך דין שעיקר עבודתו בתביעות כנגד בנקים ואף חיבר ספרים ומאמרים בנדון.

בין הצדדים התקיימו שתי פגישות בקשר לשכר הטרחה, כאשר בפגישה הראשונה ביקש התובע לקבל שכר במזומן והנתבע לא יכול היה לעמוד בדרישה, ובפגישה השנייה הוסכם על שכר המבוסס על אחוז מוסכם מהסכום שיפסק לזכותו של הנתבע בתביעתו עם הבנק, בנוסף לסכום ראשוני בלתי מותנה של 2,000 דולר ומע"מ.

הסכום של 2,000 דולר שולם ואיננו חלק מהמחלוקת בתיק.

בשתי הפגישות או באחת מהן השתתף גם בנו של הנתבע שהיה באותה עת בהתמחות ובהמשך קיבל רשיון עורך דין.

לא מצאתי ממש במחלוקת לגבי מספר הפעמים בהם נכח הבן בהקשר להסכם שכר הטרחה, ואף לא למידת מעורבותו.

ברור כי הנתבע לא הביא עמו לפגישה או לפגישות את בנו בתור "טרמפיסט" כטענתו אלא כדי שיתרשם גם הוא מהתובע, ואולי גם שיחווה דעתו בקשר לתנאי ההתקשרות.

מכל מקום מי שחתם על ההסכם והתחייב הוא הנתבע ואינני סבור כי עדותו של הבן, לו הובאה, היה בה כדי לשפוך אור על המחלוקת בעניין שכר הטרחה.

עדותו של הבן, לו הובאה, לא הייתה יכולה להחשב כעדות של עד חיצוני בשל הקרבה המשפחתית לנתבע, ואף התובע לא מצא לנכון לזמנו לעדות מטעמו.

6. תנאי ההתקשרות בין הצדדים סוכמו במסמך מיום 2.2.04 הנושא את הכותרת: "הזמנת שרות משפטי – התחייבות לתשלום שכ"ט", חתום

בידי הנתבע ותוכנו מאושר בחתימתו של התובע ועל כן מהווה הסכם מחייב לכל דבר ועניין, (להלן: "ההסכם").

המחלוקת ממוקדת בסעיף 2 ב להסכם הקובע כדלקמן:
"באם תסתיים המחלוקת בפשרה יסוכם בינינו שכ"ט בהתאם לדרישתך". (ההדגשה לא במקור והמחלוקת הכוונה לתביעתו של הנתבע כנגד הבנק).

בסעיף קטן א' לסעיף 2 הנ"ל סוכם שכר הטרחה בשיעור של 35% ומע"מ (בנוסף לסכום של 2,000 דולר ומע"מ) **"מכל סכום שייפסק לזכותי בין במישרין ובין בעקיפין כתוצאה מהתביעה הנדונה"**.

במקומות שונים טען הנתבע, או ניתן היה להבין ממנו, כי לשיטתו חובתו לשלם שכ"ט עפ"י סעיף קטן א' הנ"ל חלה רק במקרה ויקבל **בפועל** כספים מהבנק.

אם אכן כך טען הנתבע (סעיף 16 לתצהירו הראשי) דומני שלא ברצינות טען ומכל מקום הבהיר עמדתו בעמ' 22 שורה 9 לפרוטוקול, כאשר אישר כי גרסתו כאמור לא כתובה בהסכם ואם כך איננו יכול להעלות טענה בע"פ כנגד מסמך בכתב.

אם טוען הנתבע כי את **"התשלום בפועל"** יש ללמוד מניסוח הסעיף **"שיפסק לזכותי"**, אזי פרשנותו זו דינה להדחות שכן ניסוח הסעיף, לפחות בעניין זה, ברור וחד משמעי, דהיינו הכוונה לסכום שיפסק ביהמ"ש לזכותו של הנתבע בתביעתו מהבנק.

מועד הפסיקה הינו המועד בו חלה חובת תשלום שכר הטרחה ולא המועד בו ישלם הבנק את שיפסק לחובתו.

7. אין מחלוקת כי את ההסכם ניסח התובע לאחר שקיבל מהנתבע פרטים ומידע על תביעתו נגד הבנק, העדר היכולת הכספית שלו לשלם במזומן וכן העובדה כי הבנק מעוניין בהסדר פשרה.

מקובלת עלי גרסתו של התובע לפיה ידע עובר לשלב החתימה על ההסכם על ההליכים שבין הבנק למשפחה לגבי תביעת המישכון, לפחות ידע על כך באופן כללי.

סעיף 2 להסכם צופה שני מצבים, האחד נהול התובענה כנגד הבנק, על כל שלביה, עד למתן פסק דין ואזי שכר הטרחה המוסכם הינו 35% ומע"מ.

מצב שני כאשר בשלב כלשהו טרם מתן פסק דין מגיעים הנתבע והבנק לפשרה ובמקרה כזה יסוכם שכר הטרחה ודוק לא נכתב שישולם שכר ראוי אלא שכר שישוכם.

אבחנה זו בין שכר ראוי שלא נקבע לבין שכר שישוכם מביאה למסקנה אחת והיא כי קיים קשר קוהורנטי בין שני הסעיפים הקטנים לסעיף 2, באופן שהסכום שישוכם קשור לשכר למקרה של סיום התביעה בפסק דין, כמובן בדרך של פשרה בהתחשב בנסיבות הפשרה והמבחנים, לטעמי, לקביעת השכר יכולים להיות גם אלו הנבחנים כאשר מבוססת תביעת שכר הטרחה על "שכר ראוי".

8. בסעיף 2 (א) נרשם כי נגזרת שכר הטרחה מכל סכום שייפסק "בין במישרין ובין בעקיפין"

"במישרין" פשיטא שמדובר בפס"ד כספי ואלו "בעקיפין" אין מצב שביהמ"ש יקבל את תביעתו של הנתבע כנגד הבנק ולא יפסוק לו תשלום כסף אלא פצוי אחר "בעקיפין" שכלל לא נתבע בתביעה כנגד הבנק.

מכאן המסקנה היחידה האפשרית כי המילה "בעקיפין" נכתבה למקרה של פשרה עם הבנק שתביא בחשבון גם את חובו של הנתבע לבנק, פשרה על דרך של קיזוז הדדי ולכן סעיף קטן א' מתקשר עם סעיף קטן ב' שעניינו פשרה.

באשר לסעיף 2 ב' טען הנתבע מספר טענות:
אם מדובר בשכר ראוי אזי לא זו עילת התביעה ולא הביא התובע ראיות בנדון.

באם מדובר בסכום בפשרה הרי שלא סוכם הסכום ולכן לא זכאי התובע לתשלום כלשהו.

כן טען כי הסכום של 2,000 דולר ששילם הוא השכר הראוי והמוסכם לשיטתו, בנסיבות העניין.

ולבסוף טען כי לא מגיע תשלום נוסף מכיוון שהסכם הפשרה עם הבנק לא הושג באמצעותו של התובע או בשל הצלחת טיפולו המשפטי.

9. אין לקבל הטענות. עילת התביעה איננה לשכר ראוי אלא לשכר מוסכם למקרה של סיום המחלוקת בפשרה.

העובדה שלא הגיעו הצדדים לסכום שכר מוסכם אין משמעותו דחיית התביעה, אלא הצורך שביהמ"ש יקבע את הסכום המתאים והראוי על בסיס סעיף קטן א', ובהתחשב בכל העובדות אשר הביאו לסיום המחלוקת בפשרה.

עפ"י סעיף קטן ב' סיום המחלוקת בפשרה עם הבנק לא בהכרח חייבת לנבוע מפעולות התובע אלא בכל מקרה של פשרה יש לקבוע את השכר

אשר גובהו, כמובן, צריך להיות מושפע בין היתר גם במידת מעורבותו של התובע בהשגת הפשרה.

גרסתו של הנתבע לפיה הסך של 2,000 דולר ששילם הינו סכום הוגן במסגרת הסיכום שהיה עליו להגיע עם התובע לאור הפשרה, הינה עמדתו שתבחן ע"י ביהמ"ש לעומת הסכום שסבור התובע כי הוא הסכום שיש לפסוק כמוסכם לאור הפשרה עם הבנק.

10. התובע מייחס משקל מכריע למילים "**בהתאם לדרישתך**" שבסעיף 2 ב להסכם וניתן להבין כי הוא סבור שדרישתו שלו היא הקובעת לגובה השכר שישולם.

אני דוחה את הטענה הן משום שהיא מנוגדת לדרישת הסיכום שנקבעה בסעיף שכן אם קביעתו של התובע היא המחייבת לשם מה נקבע כי הצדדים יסכמו את השכר? לא מצאתי תשובה של התובע לעניין זה.

גם אם הייתה מתקבלת פרשנותו של התובע הרי שלא ניתן היה לאשרה.

גם לשיטתו של התובע במקרה של פשרה אין הוא זכאי לשכר המלא אלא לשכר מופחת. משלא נקבע בהסכם מה יהיה גובהו של השכר המופחת, ונקבע כי שיעורו יסוכם בין הצדדים, אזי דרישתו של התובע איננה יכולה להיות מכרעת אלא שיש צורך, בהעדר הסכם, כי ביהמ"ש יקבע בנדון.

התובע טוען כי סכום התביעה הינו הפחתה עפ"י סעיף 2 ב' מהשכר המלא שעפ"י סעיף א', ועניין זה יבחן מול טענתו של הנתבע כי אין להוסיף על הסכום של 2,000 דולר ששולם.

אופן ניהול התביעה כנגד הבנק ע"י התובע

11. הנתבע מעלה טענות כנגד אופן ניהול תביעתו נגד הבנק ע"י התובע, וטוען כי התביעה התנהלה בעצלתיים וההתקשרות עם התובע כמעט ולא הועילה בדבר וחצי דבר. טיפולו של התובע בתביעה והייעוץ שנתן היה בעייתי עד כדי סיכון וסיכול מוחשי לתביעה בכלל.

טענות מסוג זה שנטענו בתצהיר העדות הראשית מהוות חזרה על טיעונים דומים בתצהיר הבר"ל, ואולם בהחלטתי מיום 27.11.06 בסעיף 12 קבעתי כי בגין הטענה המתייחסת לאופן טיפולו של התובע בתובענה והנזקים שכביכול נגרמו לנתבע בשל כך לא ניתנת רשות להתגונן.

במצב דברים זה לא ברור לי מדוע מצא ב"כ התובע צורך לחקור את הנתבע ארוכות בחקירה נגדית שלא הוסיפה דבר.

הואיל ומדובר בטענות כנגד עורך דין על אופן תפקודו המקצועי אני סבור כי על ביהמ"ש לומר דברו בעניין.

יש להצטער על כי העלה הנתבע טענות כנגד עורך הדין התובע, טענות משוללות יסוד ומופרכות על פניהן.

ברור לי כי הנתבע התמודד עם תביעת שכר טרחה אך לצורך הגנה עניינית אין מקום להשחיר ולהכפיש ולהעלות טענות שממילא אינן רלוונטיות שכן בסופו של יום מי שחתם על הסכם הפשרה עם הבנק הוא הנתבע ולא התובע, וכפי שהעיד הנתבע בעמ' 22 שורות 1,2 לפרוטוקול: "**בסופו של דבר אני החלטתי להסכים להצטרף להסכם הפשרה. אני יודע לעמוד מאחורי החלטות שאני מקבל**".

הנתבע, כפי שהתרשמת, הינו אדם דעתן העומד על דעתו ורצונו ואם בסופו של יום הסכים להסכם הפשרה עם הבנק, אין זה אלא לאחר ששקל את שיקוליו והבין כי הסכם הפשרה מיטיב עמו.

12. גרסתו של הנתבע על נהול לא מקצועי של התובענה הינה גרסת סרק שהתמוטטה לחלוטין בחקירה הנגדית, ואין בה כל ממש.

הנתבע טוען כי במהלך כל הזמן חש אי נוחות עם אופן הטיפול של התובע, ואם כך מדוע לא הפסיק הטיפול ומדוע לא התריע בכתב בפני התובע, ולמעשה איננו מצביע על פעולות קונקרטיות שאינן לרוחו.

טוען הנתבע כי "הקש ששבר את גב הגמל" (עמ' 21 שורה 15) והביאו לאבוד האמון בתובע היה כאשר לחץ עליו התובע להצטרף להסכם הפשרה עם הבנק.

לא התרשמתי שהנתבע הינו אדם שניתן ללחוץ עליו ולהניעו להסכים למה שאיננו מסכים. ואם אכן לא הסכים לפשרה יכול היה שלא להצטרף אליה.

ולבסוף לעניין זה, מהמסמכים שהוצגו לא מצאתי התנהלות לא ראויה או לא מקצועית של התובע, ונראה כי קידם את התביעה מאז קיבל עליו את הטיפול המשפטי הרבה יותר מכפי שקידם הנתבע במשך 3 השנים בהם ניהל את התביעה בעצמו.

הסכם הפשרה עם הבנק

13. בין הבנק למשפחת הנתבע התנהל הליך משפטי בקשר לבקשת הבנק לממש מישכון שנתן הנתבע על הבית בו התגוררה המשפחה. ההליך היה לקראת מתן פסה"ד בביהמ"ש העליון וב"כ הבנק וב"כ המשפחה, עו"ד שי

אביטן נהלו מו"מ לפשרה, המו"מ קיבל באותה עת תאוצה כאשר הצעת פשרה מטעם הבנק הייתה קיימת כבר בשלבים קודמים.

בין הצדדים מחלוקת בשאלה מה הייתה מידת מעורבותו של התובע בהשגת הפשרה, בניסוחה ועד כמה הייתה השפעה לתביעת הנתבע באמצעות התובע על השגת הפשרה.

כל אחד מהצדדים הגזים בתיאוריו לכיוונו והתמונה הנכונה היא זו המצטיירת מעדותו של עו"ד שי אביטן, עדות נטולת אינטרסים ואמיתיות אשר יש לפסוק על פיה.

על צירופו של הנתבע לפשרה הכוללת עם הבנק העיד עו"ד אביטן בעמ' 7 שורות 14-18 כדלקמן: **"... עו"ד ורטהיים מטעם הבנק אמר שאם גומרים את התיק הוא היה רוצה לגמור גם את כל הנושאים מול יחזקאל אלישיב יש להם פסק דין נגדו על איזה סכום גבוה שממילא לא יכולים להפרע ממנו ואין טעם להמשיך בהליכים"**.

עו"ד אביטן פנה לנתבע שהשיבו כי עליו להתייעץ עם התובע וכך ובשלב זה נכנס התובע לתמונה.

14. התקיימה פגישה בה נכחו עו"ד אביטן, התובע והנתבע והתובע המליץ לנתבע להצטרף להסכם הפשרה והעד הציג לתובע או העביר לו את טיוטת הפשרה.

לאחר מכן התקיימה פגישה במשרדו של ב"כ הבנק בנוכחות התובע והנתבע ובה דנו בעניינים הקשורים לבנק ולמשפחה. כן היו בפגישה חילופי דברים בין התובע לבין ב"כ הבנק בקשר לחלק מההסכם המתייחס לנתבע וב"כ הבנק טען כי הנתבע מטריד אותו עם

תביעתו, והוא אף רוצה ניסוח שלא יאפשר הגשת תביעה חדשה ע"י הנתבע.

הפגישה האמורה הייתה ההשפעה היחידה של התובע על ההסכם בכל הקשור לנתבע.

עוד העיד עו"ד אביטן והפנה להסכם הפשרה ולפיו ההסכם עם הנתבע עמד בפני עצמו ולא היה מותנה בקיום ההסכם ובתשלום סכום הפשרה ע"י המשפחה, הגם שבאופן עקיף יש קשר כולל בין שני חלקי הסכם הפשרה במובן זה כי היה הסכם ממון בין הנתבע לגרושתו, היו ייפוי כוח ומשח"ים לצורך המימוש של הבית ורצונו של הבנק היה להגיע להסכמה כוללת.

15. מהאמור עולה כי חלקו של התובע בהסכם הפשרה היה שולי עד זניח הן מבחינת הניסוח והתיקונים וברור כי לא התובע הוא שיזם את הליך הפשרה עם הבנק.

יחד עם זאת ניתן לקבוע כי לעובדה שהתובע ניהל את תביעתו של הנתבע נגד הבנק היה חלק לא מבוטל ברצונו של הבנק לכרוך הסדר עם הנתבע במסגרת ההסדר עם המשפחה, גם אם לא הציג זאת כתנאי לפשרה עם המשפחה.

עו"ד אביטן העיד ברורות מה אמר לו עו"ד ורטהיים ב"כ הבנק בעניין זה ועו"ד ורטהיים לא הוזמן למסור גרסתו וכנראה שגם לא היה מוסיף הרבה, לו הוזמן.

אין ספק כי תביעתו של הנתבע הטרידה את הבנק אשר חש מתוסכל מכך שברשותו פס"ד חלוט כנגד הנתבע בסכום גבוה שאיננו מצליח לגבות ומאידך עליו להתמודד עם תביעתו של הנתבע כנגד הבנק.

ברור כי הבנק יחס משקל יתר לעובדה כי תביעתו של הנתבע תוקנה ממאה אלף ₪ ל- 4.5 מליון ₪, הגם שהבקשה לפטור מאגרה לא נדונה באותו שלב.

הגדלת סכום התביעה וקודם לכן נהול התביעה ע"י התובע הביאו בפני הבנק מצב של תביעה רצינית המתקדמת לקראת בירור ענייני והמנוהלת באמצעות עורך דין והיוו שיקול ברצונו של הבנק לכרוך גם את הנתבע בהסדר הפשרה.

אחזור ואציין כי הנתבע הצטרף להסכם הפשרה מרצונו הטוב והחופשי עפ"י שיקוליו שלו, גם אם הביא במסגרת השיקולים את המלצתו החמה של התובע להסכים לפשרה.

למרות נסיונו של הנתבע להציג חזית נפרדת מהמשפחה וכאילו לא היה לו כל עניין במה שיפסק במחלוקת שבין הבנק למשפחה, אינני מתרשם כי זו אכן היתה עמדתו.

עולה מהעדויות ומהנסיבות כי היה לנתבע עניין, כי ילדיו וגרושתו יגיעו להסכם עם הבנק בקשר לבית המגורים אשר השאיר להם לאחר שהקים לו משפחה חדשה.

ניתן להניח כי הנתבע הביא במסגרת שיקוליו גם את העובדה שיש לו חוב חלוט לבנק וביקש להסיר מעליו את הגיבנת כאשר תביעתו עדיין לא הוכחה ואף לא קיבל פטור מתשלום אגרה, ובמאמר מוסגר לא טען כי יכול היה לשלם את האגרה לו הייתה נדחית בקשתו לפטור.

במצב דברים זה הצטרף הנתבע להסכם הפשרה עפ"י שיקולים עצמאיים
ובלתי תלויים שלו.

סכום התביעה

16. התובע העמיד את סכום התביעה ע"ס 200,000 ₪ למרות שטוען שהסכום
המגיע לו גבוה יותר וכך מפרט התובע את תביעתו:
הבנק וויתר לנתבע על חוב שמחק מספריו בסך של 3,364,440 ₪ סכום
המהווה כ- 80% מתביעתו של הנתבע, לו הייתה מתקבלת במלואה.

גם אם הייתה מתקבלת תביעתו של הנתבע כנגד הבנק היה נעשה קיזוז בין
הסכום שהיה נפסק לבין סכום חובו של הנתבע לבנק, ולכן יש לקבוע כי
הנתבע זכה למעשה בתביעתו בסכום הזהה לסכום עליו וויתר הבנק.

מסכום זה מפחית התובע את מה ששלמה המשפחה לבנק, סך של
1,848,400 ₪, ולכן ההפרש שבין שני הסכומים הינו 1,516,000 ₪ שזהו
הסכום הקובע ממנו יש לגזור את שכרו של התובע.

35% מהסך הנ"ל נותן שכ"ט בסך של 530,600 ₪ בתוספת מע"מ.

הואיל והתובע העמיד תביעתו ע"ס של 200,000 ₪ בלבד הרי שלשיטתו
מילא אחר ההסכמה שבסעיף 2 ב' להסכם לפיה בפשרה עם הבנק יהיה
שכ"ט מופחת. הואיל והצדדים לא הגיעו להסכמה בדבר השכר המופחת
העמידו התובע, עפ"י שיקול דעתו, על סכום התביעה.

הסכום המופחת, כאמור איננו מקובל על הנתבע הטוען שאין לפסוק לתובע
סכום כלשהו בנוסף לאלפיים הדולר ששילם לתובע.

17. כפי שכבר ציינתי לעיל יש לראות בווייתור הבנק על חובו של הנתבע כזכייה של הנתבע בתביעתו נגד הבנק בסכום הווייתור, סכום שזכה "בעקיפין" כמשמעותו בהסכם ולכן יש לגזור את שכר הטרחה מסכום זה בהפחתת מה ששולם ע"י משפחת אלישיב במסגרת ההסדר.

דא עקא שאותה זכיה לא נפסקה לטובתו של הנתבע, דהיינו לא התנהל הליך משפטי מסודר ומלא על כל שלביו שסופו בפסק דין, אלא מדובר בפשרה שהושגה בשלב ההליכים המקדמיים עוד טרם הגשת ראיות ואף טרם דיון בבקשה לפטור מאגרה בגין הגדלת סכום התביעה.

במצב דברים זה יש להביא בפסיקת גובה שכר הטרחה נתון נוסף, הפשרה שהוגשה ואשר בגינה, גם לשיטתו של התובע, יש להפחית את סכום שכר הטרחה.

לטעמי יש להביא במסגרת השיקולים לקביעת השכר בשל הפשרה את מידת מעורבותו של התובע בהשגת הסכם הפשרה עם הבנק, את תרומתו של התובע להשגת הפשרה והיקף העבודה שהשקיע בהליכי הפשרה.

כבר קבעתי לעיל כי חלקו של התובע בפשרה היה שולי, לא יזום על ידו ומעורבותו הייתה רק בשלב הסופי שלפני החתימה במסגרת שתי פגישות.

גם אם חלקו של התובע בפשרה היה שולי הרי נהול התביעה של הנתבע כנגד הבנק על ידו היה מרכיב בשיקולי הבנק לכרוך את הנתבע במסגרת הפשרה הכוללת.

18. לסיום פרק זה אתייחס למחלוקת שבין הצדדים בהקשר לחילופי המכתבים שלאחר חתימת הסכם הפשרה הכולל עם הבנק, מכתבים מחודש פברואר 2006.

ביום 20.2.06 פנה הנתבע לב"כ הבנק במכתב ולפיו הסכים לפשרה בתנאי שהבנק ישלם לתובע שכ"ט של 20,000 דולר ומע"מ, שכן הנתבע טען כי המחאה את תביעתו כנגד הבנק לתובע ובשל הפשרה נפגע התובע.

למחרת היום השיב ב"כ הבנק לנתבע במכתב תשובה ודחה מכל וכל את הטענה והדרישה לתשלום כלשהו.

התובע טוען כי המכתב מצביע על הודאה של הנתבע בחוב ונסיון לממן את התשלום ע"ח הבנק ואילו הנתבע טוען כי שלח את המכתב לבנק בעצתו, ועפ"י בקשתו של התובע ואף צירף מכתבו לתובע מיום 28.2.06, בו טען כי בעת הפשרה עם הבנק אשר התובע עודד אותו להסכים לה לא הזכיר התובע ולא דרש תשלום או פיצוי כלשהו לכן סבור הנתבע כי לאור הפשרה פטור הוא מתשלום וניסו להוציא מהבנק עשרים אלף דולר ולהתחלק בו.

19. אני מעדיף את גרסתו של התובע הסבירה והגיונית יותר מזו של הנתבע.

וכי באמת מבקש הנתבע לשכנע כי התובע המליץ לו לקבל את פשרת הבנק, ולוותר על שכר טרחה וכי למה היה צריך לדבר על שכ"ט כאשר ההסכם קובע לעניין תשלום שכ"ט במקרה של פשרה?

הגיונית יותר בעיני הסברה לפיה ידע גם ידע הנתבע כי התובע דורש ממנו תשלום שכ"ט ולכן ניסה, ללא כל מעורבות של התובע, לנסות ולהוציא סכום נוסף מהבנק, בשיטת המצליח, כדי שישמש תשלום לתובע.

חילופי המכתבים רק מחזקים את המסקנה לפיה גם הנתבע ידע והבין כי בנסיבות העניין עליו לשלם לתובע שכ"ט, בנוסף לסכום הראשוני ששילם.

סיכום

19. מכל הנימוקים שפורטו לעיל אני סבור כי שכ"ט של התובע, בנסיבות הפשרה, צריך להיות בשיעור של 10% מסכום הזכייה נטו של התובע.

אשר על כן אני מחייב את הנתבע לשלם לתובע סך של 151,600 ₪ בתוספת מע"מ בשיעורו החוקי כיום, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום הגשת התביעה 8.6.06, ועד לתשלום המלא בפועל.

כמו כן אני מחייב את הנתבע לשלם לתובע את הוצאות המשפט ובנוסף שכ"ט עו"ד בגין כל ההליכים בתיק ובהתחשב בתוצאה הסופית בסך של 20,000 ₪ בתוספת מע"מ כחוק.

הוצאות המשפט ושכ"ט עו"ד יהיו צמודים למדד וישאו ריבית כחוק מיום מתן פסק הדין ועד לתשלום המלא בפועל.

המזכירות תמציא העתקים לב"כ הצדדים

סובל משה 54678313-34862/06

ניתן היום כ"ה בתשרי, תשס"ח (7 באוקטובר 2007) בהעדר הצדדים.

סובל משה, שופט

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה